SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CI. No. 29. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, FEBRUARY 12, 1994. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 12-го ЛЮТОГО 1994. Ч. 29. РІК CI.

Пам'ятаймо про Україну!

В. БАТЮК ПРИБУВ ДО КАНАДИ

Київ (УНІАР). — Як повідомили в Міністерстві Закордонних Справ України, новопризначений амбасадор України в Канаді Віктор Батюк 8-го лютого вручив вірчі грамоти генерал-губернаторові Канади Рамонові Гнатишинові. Амбасадор підкреслив, що в Україні поділяють бажання Канади утвердити дружбу між двома країнами, а також „особливе партнерство" і запевнив, що амбасада докладе для цього всіх зусиль.

В. Батюк

Генерал-губернатор Канади в свою чергу зазначив, що відносини між Україною і Канадою виходять на якісно новий рівень і в міжнародній політиці Канади Україна має стати пріоритетною державою. Вітаючи підписання тристоронньої заяви президентів України, ЗСА та Росії, Р. Гнатишин зазначив, що тепер, коли Україна прямує до ядерного роззброєння і прискорює економічні реформи, канадський уряд всіляко цьому сприятиме.

Колишній амбасадор України в Канаді Левко Лук'яненко 8-го лютого в Києві передав до Музею Української Історії понад 80 документів, серед яких перші офіційні свідчення українсько-канадської співпраці, деякі предмети з української амбасади, фотографії тощо.

В пляні дальшого розвитку українсько-канадських відносин на березень-квітень заплянований приїзд в Україну міністра закордонних справ Канади Андре Уеллета з метою підписання рамового договору між двома державами.

Пост постійного представника України в ООН, яку раніше займав В. Батюк, покищо вакантний.

ПАРАФОВАНО ДОГОВІР ПРО СПІВПРАЦЮ МІЖ УКРАЇНОЮ ТА ЕСПАНІЄЮ

Київ (УНІАР). — Тут 9-го лютого Пресова Служба Міністерства Закордонних Справ України повідомила, що міністер Анатолій Зленко у Мадриді підписав міжурядовий меморандум про свободу пересування та спільно з міністром закордонних справ Еспанії парафував договір про дружбу і співпрацю між двома державами.

Дипломатичні відносини між Україною та Еспанією встановлено 30-го січня 1992 року, у Києві відкрита амбасада Еспанії. Українського представництва в Мадриді покищо немає. А. Зленко під час зустрічі з керівниками Еспанії обговорив питання дальшого розвитку торгівлі, туризму та створення єдиної системи колективної безпеки в Европі.

Договір про дружбу і співробітництво в недалекому майбутньому мають підписати президенти України та Еспанії, що дасть можливість поширити економічну співпрацю.

У Мадриді зі А. Зленком зустрічалися, голова Еспанії Філіппе Ґонзалєз, міністер закордонних справ Гавієр Соляно, міністер оборони Ґарсіа Варгас та міністер торгівлі і туризму Ґомез Наварро.

В Україні створено пресовий центр „Вибори-94"

Київ (Р. Руденко). — Тут у понеділок, 7-го лютого, в приміщенні Українського Дому на Хрещатику розпочав працю український незалежний пресовий центр „Вибори-94", який поширюватиме інформації безплатно українською, російською та англійською мовами . Він створений з ініціятиви культурологів і політологів Світлани Уляновської та Романа Зварича з метою об'єктивного та своєчасного висвітлення усіх подій і тенденцій перед виборчої кампанії та перебігу самих виборів, а також з метою допомогти засобам масової інформації якнайширше висвітлювати цьогорічні вибори. Фінансуватиме центр Український Фонд „Відродження" та Український Конгресовий Комітет Америки.

Про об'єктивність інформації дбатиме дорадча група, а за видатками слідкуватиме надзірна фінансова рада.

До творчої ради увійшли: доктор мистецтвознавства і культуролог Неллі Корнієнко; редактор газети „Республіка" Ірина Погорєлова, кореспондент „Незавісімой Ґазєти" Володимир Скачко; член редакції Українського Незалежного Інформаційного Агентства „Республіка" (УНІАР) Світлана Рябошапка; журналісти Данило Яневський, Борис Клименко, голова профспілки журналістів „Незалежність" Катерина Зеленська; письменниця Раїса Скалій; журналісти з Харкова, Львова та інших частин України. Головним редактором обрано журналіста Сергія Набоку.

В. Петренко нестиме прапор України на зимовій Олімпіяді

Київ (Р. Руденко). — Тут у середу, 9-го лютого, в Українському Домі відкрилася виставка, присвячена 17-ій зимовій Олімпіяді, що відкриється в Ліллєгаммері, Норвегія, 12-го лютого. Показано карти міст, де відбувалися олімпійські змагання, фотографії, документи, привітальні телеграми від президента Міжнародного олімпійського комітету та інформації про чемпіонів світу.

Амбасадор Норвегії в Україні Ойвінд Нордштен поінформував, що в Олімпіяді візьмуть участь спортовці з 80-ох країн світу, які змагатимуться у 12-ох видах спорту. Голова Національного олімпійського комітету України Валерій Борзов повідомив, що в зимовій Олімпіяді цього року візьмуть участь 37 українських спортовців. Вони разом з тренерами, лікарями і журналістами вже перебувають в Норвегії.

Керівник місії НОК України у столиці зимової Олімпіяди Микола Костенко повідомив, що на урочистому відкритті Олімпіяди 12-го лютого державний прапор Ураїни нестиме переможець Олімпіяди-92, чемпіон світу та европи з фігурного ковзання, одесит Віктор Петренко.

В Україні вшанують пам'ять О. Ольжича

Київ (ПСУ). — Дня 4-го лютого 1994 року в приміщеннях Міністерства для Гуманітарних Справ відбулися наради з віцепрем'єром уряду України Миколою Жулинським та представниками Фундації ім. О. Ольжича в Україні — головою Проводу ОУН Миколою Плав'юком та членами Проводу Павлом Дорожинським і Галиною Шиманською. В нарадах взяв участь референт Кабінету Міністрів Микола Кобаснюк.

Як відомо, 1994 рік проголошено в Україні, як і поза її межами, Роком Ольжича. Відзначення проходитимуть на державному рівні в усіх областях України. Центральні відзначення відбуватимуться в днях 10—12-го червня 1994 року і завершаться святочним вечором в оперному театрі з участю найвищих державних осіб. Святочне слово виголосить проф. М. Жулинський. Президент України Леонід Кравчук погодився обняти почесний патронат для відзначення Року Ольжича.

Окремі комітети, як почесний, так і організаційний, очолив М. Жулинський. Святочне відзначення в оперному театрі попередить наукова конференція присвячена О. Ольжичеві. Очолив наукову конференцію міністер культури Іван Дзюба та проф. Петро Кононенко, як заступник.

В усіх місцевостях, де проживав і діяв д-р О. Кандиба-Ольжич будуть встановлені пропам'ятні таблиці.

УРЯД УКРАЇНИ ШУКАЄ ВИХОДУ З КРИЗИ ПЛАТНОСТЕЙ

Київ (Р. Руденко). — Тут за розпорядженням виконуючого обов'язки прем'єр-міністра України Юхима Звягільського створено тимчасову міжвідомчу комісію для підготови листа-звернення до Уряду України і до Міжнародного валютного фонду (МВФ) про отримання системної трансформаційної позики. Комісію очолив віцепрем'єр-міністер України, Валентин Ландик, до неї увійшли керівники Міністерства Економіки, Міністерства Фінансів, Національного Банку України, Міністерства Соціяльного Захисту, Антимонопольного комітету, Міністерства Праці, Фонду Державного Майна, Міністерства Зовнішньоекономічних Зв'язків, Державного митного комітету, Державного підприємництва, Українського Експортно-Імпортного Банку, Агенції міжнародного співробітництва та інвестицій.

Новостворена комісія має аналізувати та узгоджувати з представниками Міжнародного валютного фонду заходи фінансової стабілізації в Україні. Текст листа-звернення Кабінету Міністрів України до МВФ розгляне Кабінет Міністрів і приблизно на початку березня він буде надісланий до МФФонду.

На засіданні президії Українського Союзу Промисловців і Підприємців (УСПП) 4-го лютого віцепрем'єр-міністер України Василь Євтухов сказав, що в Україні рух платень майже цілком припинився, „фінансово-валютна система в державі паралізована" і „промисловість лягла". Тому Уряд ухвалив рішення про значні фінансові „вливання" в економіку. Кабінет Міністрів переконав у необхідності такого кроку голову Верховної Ради України Івана Плюща. Тепер узгоджується як це робити — через індексацію оборотних грошей чи через емісію, оскільки треба кілька десятків трильйонів карбованців.

Щоб зрушити з місця грошовий обіг, УСПП пропонує визначити суму карбованців, яка задовольнила б перше коло платень у товаровиробництві та банківській схемі, та спрямувати її на відновлення виробничого циклю. Для цього здійснити примусовий взаємозалік боргів підприємств через вексельне покриття. Керівники УСПП уважають за необхідне: визначити підприємства, які по вексельному взаємозаліку мають від'ємне сальдо; визначити пріоритети в структурі національного продукту; визначити групу підприємств, які отримують право на державні кредити, заборонити кредити галузям. „Якщо для надання кредитів конкретним підприємствам потрібна буде емісія, то її треба здійснити", — вважають керівники УСПП.

Ю. Зв'ягільський вважає, що „проблему заліку взаємозаборгованости треба вирішувати позитивно і негативно". На його думку, значної емісії можна уникнути, якщо надати кредити виключно під готову продукцію. Кабінет Міністрів вирішив надати кредити за технологічним ланцюгом: металюрґам і коксохемікам, після чого вони розрахуються з вугільною промисловістю, а вугільники, в свою чергу, розрахуються з енерґетиками і т. д. На таку схему кредитування необхідно до 15 трильйонів карбованців, що вдвічі менше попередньо обговорюваної суми.

Однак з такою схемою не всі згідні. Міністер промисловости України Анатолій Гокубченко вважає, що „краще емісія, точніше емісійний кредит, ніж взаємозалік", оскільки залік взаємозаборгованости потребує півтора-два місяці, а для підвищення дієздатности промисловости порібні радикальні й швидкі заходи. „Нині у всіх галузях катастрофа", — сказав Голубченко.

Леонід Кучма вважає, що фінансову систему може розбльокувати міжбанківський вексельний залік, який визначить підприємства-банкрути, і категорично висловився проти автоматичного заліку взаємозаборгованости. Однак Уряд відхилив цю пропозицію, уважаючи, що банки не мають досвіду праці з векселями.

Міністер економіки Роман Шпек сказав, що з поданням річних фінансових звітів настав зручний момент для санації підприємств. Допомогу даватиметься тільки тим серед них, які є основою українського експортного потенціялу.

ПРЕЗИДЕНТ Б. КЛІНТОН ПРОПОНУЄ ІНШИЙ СПОСІБ БОРОТЬБИ З НАРКОТИКАМИ

Вашінгтон. — Як випливає з підготовленого Білим Домом проєкту, президент Билл Клінтон у своїй програмі боротьби з наркотиками на 1995 рік більше уваги приділяє профілактичним, а не каральним заходам. Видатки на такі заходи, згідно з президентським пляном, збільшаться на 18 відсотків. В цілому на боротьбу з наркотиками президент Б. Клінтон пропонує виділити 12.3 біл. дол.

Спостерігачі підкреслюють, що підхід теперішньої Адміністрації дуже відрізняється від політики колишнього президента-республіканця Дж. Буша, який концентрував зусилля на боротьбі з контрабандою наркотиків у З'єднані Стейти, зокрема на прикордонну контролю і ліквідування центрів наркобизнесу за межами країни.

Плян президента Б. Клінтона передбачає, що видатки на профілактику наркоторгівлі і на лікування наркоманів збільшаться до 5.4 біл. дол. Як заявив керівник федеральної програми боротьби з наркотиками Лі Бравн, члени Адміністрації є „певні, що профілактика і лікування наркоманів дадуть добрий вислід, просто раніше ми докладали замало зусиль".

Л. Бравн сказав також, що у плян президента Б. Клінтона входить намір просити Конгрес виділити кошти, щоб найняти на службу ще 100,000 поліціянтів.

В. Жіріновський залякує чехів

Прага. — Як інформує агентство Ассошієйтед Пресс, в інтерв'ю для чеської газети „Новіне Лідове" голова Ліберально-демократичної партії Росії Владімір Жіріновський закликав чехів приєднатися до „слов'янської співдружности", якщо вони не хочуть знову „чистити чоботи німецьким офіцерам".

В. Жіріновський запевнив, що в найближий час німців у Чехії буде стільки, що чехам доведеться перейти на німецьку мову і забути свою, „слов'яни ходитимуть не в церкви, а в німецькі кірхи". Цього всього, на думку російського шовініста, можна уникнути, якщо чехи приєднаються до Світового конгресу слов'янських націй, який відкривається в Москві на початку квітня цього року. „Нас є триста мільйонів і об'єднавшись, ми зможемо створити велику слов'янську співдружність Східньої Европи. Ми один народ і культура у нас одна", — сказав В. Жіріновський. На практиці його слова означають, що сучасні російські великодержавники пропонують чехам переходити не на німецьку, а на російську мову.

В. Жіріновський дозволив собі бзпардонну критику на адресу президента Вацлава Гавела, який висловив невдоволення візитою лідера російської партії у Прагу. „Якщо Гавел невдоволений моєю особою, то я невдоволений ним. Я ніколи не схвалював обрання президентом безталанного драматурга", — сказав В. Жіріновський і пообіцяв, що чехи „через десять років проклинуть ім'я Гавела".

Коментуючи це одіозне інтерв'ю, чеські газети порушують питання, яке сьогодні непокоїть цілу Східню Европу: чого можна чекати від Росії, якщо її президентом стане В. Жіріновський?

ВІЙСЬКОВІ ВИСТУПАЮТЬ ПРОТИ БЕЗДЕФІЦИТНОГО БЮДЖЕТУ

Вашінгтон. — Як інформує агенство Ассошієйтед Пресс, новий секретар департаменту оборони Віліям Перрі і голова об'єднаних шатабів генерал Джан Шалікашвілі на переслуханнях у сенатському комітеті в питаннях озброєнь виступили проти проєкту поправки до Конституції щодо збалянсованого бюджету.

Військові вважають, що прийняття такої поправки зашкодить інтересам Пентагону і підірве обороноздатність країни. Як заявив В. Перрі, якщо поправку буде прийнято, то вона набере чинности з початком 2001 року, після чого оборонний бюджет буде значно зменшено.

Генерал Д. Шалікашвілі спочатку відмовився висловлювати свою думку на тій підставі, що „він є військовий, а не політик, тим часом дебати щодо поправки мають яскраво виявлений політичний характер". Однак трохи згодом Д. Шалікашвілі все ж не витримав і сказав, що він солідарний з керівником Пентагону.

Поправка до Конституції передбачає цілком іншу процедуру голосування з приводу бюджету. Згідно з новим пляном, більшу питому вагу матимуть програми, які не потребуватимуть затвердження виконавчою владою. Військові підкреслюють, що зменшиться тільки оборонний бюджет, тим часом як деякі обов'язкові програми, як, наприклад, безкоштовна медична допомога Медикейд, залишаться недоторканими.

Остачній раз спроба прийняти попривку щодо збалянсованого бюджету ледве не вдалася в 1992 році, коли її ініціяторам забракло дев'яти голосів, щоб здобути дві третини в Палаті Репрезентантів. В Сенаті поправку „замотали" з допомогою так званого філибастеру — тактики свідомої тягянини. Нову версію цієї поправки запропонував сенатор-демократ з Іллинойсу Пол Саймон. Через юридичний комітет Сенату вона вже перейшла, й то досить легко.

Поправка забороняє урядові приймати дефіцитний бюджет, за вийнятком воєнного часу.

У СВІТІ

ДАЛЯЙ—ЛЯМА, ДУХОВНИЙ лідер тибетців, заявив цими днями в Делі, індійській столиці, що „прийшов час розпочати рішучу боротьбу за визволення Тибету з-під китайської контролі". Він підкреслив, що переговори з Китаєм, які тривали останні 14 років, „остаточно провалилися", не дивлячись на добру волю тибетців. Даляй-ляма закликав Індію усвідомити спільність інтересів з Тибетом і допомогти його народові в боротьбі за свободу.

ГРУПА АНГЛІЙСЬКИХ ГРОМАДЯН поскаржилася в Національне управління цивільного летунства на те, що російська компанія ігнорує міжнародні правила безпеки летів, використовуючи літаки, що перебувають у незадовільному технічному стані. Пасажири, які нещодавно летіли з лондонського летовища Гітров у Москву, засвідчили, що в літаку були поламані крісла, роздерті килимки під ногами, дверцята полиць не зачинялися і речі з них падали людям на голови. До того всього, під час лету тріснуло вікно і літак вимушено сів у Берліні. Багато пасажирів воліли з Берліну вернутися додому, в Англію, не покладаючись більше на „послуги" Аерофлоту.

АГЕНТСТВО АССОШІЄЙТЕД Пресс інформує, що кубинський лідер Фідель Кастро, виступаючи в Гавані з приводу 35-річчя перебування при владі, заявив, що не має ніякого наміру резиґнувати. Він підкреслив, що „такий довгий період його правління означає поразку Сі-Ай-Ей, оскільки цій підривній організації так і не вдалося вбити мене. „Я революціонер, а революціонери не резиґнують", — заспокоїв Ф. Кастро своїх напівголодних співвітчизників.

РОСІЯ СТАЛА ЛІДЕРОМ СЕРЕД колишніх совєтських республік щодо кількости розводів і занепаду родинних традицій. Тепер там на 1,000 шлюбів припадає 468, тобто понад 40 відсотків, розводів. Драматизм ситуації є в тому, що розпадаються переважно родини, в яких ростуть діти. Крім того, проявляються тенденції до зменшення кількости законних шлюбів, спричиненого не лише пониженням моральних родинних вартостей, але й гострими соціяльними і економічними проблемами.

ПОЛІЦІЯ В ТЕЛЬ-АВІВІ заарештувала двох емігрантів з колишнього Совєтського Союзу, братів Владіміра Саара і Арє Шафіра, за шахрайство на біржі, у висліді якого вони збагатилися на 27 міл. дол. Методу „ініціятивні" бизнесмени застосовували просту: вони спекулювали цінними паперами дрібних компаній, обманом підвищивши їхню біржеву вартість до 700 міл. дол. — в десятки разів вище від вартости справжньої.

В АМЕРИЦІ

СТРОБ ТОЛБАТТ, КОЛИШНІЙ автор-дописувач до журналу „Тайм", а сьогодні номінат на заступника секретаря Державного департаменту, на зізнаннях перед Сенатською комісією закордонних справ багато часу витратив на те, щоб оправдати себе за критику Ізраїля в 1981 році. Після того, як кількох членів згаданої комісії гостєро скритикували його за те, що у 1981 році в статті він написав про Ізраїль, як „пряму перешкоду для інтересів американської безпеки", С. Толбатт, відрікся своїх слів, заявивши, що він просто змінив свою думку про цю справу. Сенатська комісія апробувала його кандидатуру.

ДВА ГОЛОВНІ КЕРІВНИКИ Пентагону виступили проти пляну про внесення поправки до Конституції ЗСА відносно справи балянсування державного бюджету. Секретар Департаменту оборони Вілліям Перрі та генерал Джан Шалікашвілі, начальник Об'єднаних штабів американських збройних сил, заявили перед Конґресом, що така поправка негайно матиме вплив на зменшення фондів невизначеного оприділення у державному бюджеті, половина з яких звичайно виділяється Пентаґонові. На їхню думку, якщо так станеться, то можливість втримання достатньої оборонної структури країни буде під загрозою.

АДВОКАТИ ТОНІ ГАРДІНҐ, однієї із зірок американської олімпійської дружини у фігурній їзді на ковзанах, яку підозрівають у змові побиття Ненсі Керріґан, іншої змагунки тої ж дружини, вдалися до суду з проханням відложити вимагане Американським олімпійським комітетом переслухання. Згадане переслухання призначено провести в Норвегії у вівторок, 15-го лютого ,щоб вирішити справу чи Т. Гардінг має право репрезентувати ЗСА на зимових Олімпійських Іграх. Причиною прохання подано обмаль часу для того, щоб їхня клієнтка відповідно підготовилася.

УРЯД ПРЕЗИДЕНТА БИЛЛА КЛІНТОНА має на меті вже в наступних кількох днях видати зарядження до всіх федеральних агенцій, щоб перед переведенням в життя будь-яких програм впевнилися, що не наноситимуть шкоди довкіллю серед вбогих і меншинних громад в країні. Досі цього ніколи не бралося під увагу.

РАДА МЕДИЧНИХ ЕКСПЕРТІВ у вівторок, 8-го лютого, схвалила нові правила опіки для тих багатьох осіб в країні, які хворіють на виразку шлунку (улькус). Справа в тому, що вирішили дозволити на лікування згаданої хвороби атимікробними середниками, включно з антибіотиками. Це вказує, що наукові досліди впродовж останніх років доказали, що виразка шлунку спричинюється інфекційною бактерією (Гелікобактеріюм пильорі), а не як досі уважали, що ця хвороба є наслідком напруженя і надкасоти. Ціллю антимікробної терапії є виелімінувати згадану бактерію, щоб хвороба не відновлювалася.

У СЕРЕДУ, 9-ГО ЛЮТОГО, сенатор -демократ з Мишигену Доналд Рігл обвинуватив Департамент торгівлі в тому, що дозволили експортувати до Іраку смертельний вірус. Він також стверджує, що було це зроблено під час урядування президента Роналда Регена.Є підозріння, що згаданий вірус Ірак ужив у виробництві своєї хемічної зброї, яку опісля вживано проти американських вояків під час війни в околицях Перської затоки.

СТОСУНКИ МІЖ УРЯДОМ президента Билла Клінтона та вигнаним гаїтським президентом о. Жан-Бертрандом Арістідом значно погіршилися після того, як він вилаяв ЗСА за недопущення гаїтянських втікачів до берегів Америки. У свою чергу Уряд ЗСА обвинуватив президента Арістіда у зволіканні з найменуванням нового прем'єр-міністра. Минулого вівтірка на побережжі Фльориди найдено тіла чотирьох гаїтянців, що вплав з судна хотіли дістатися до берега ЗСА. З цього приводу президент Арістід закинув Америці створення „плавучої берлінської стіни" та нарушення міжнародних законів, що дуже поденерувало Уряд ЗСА, який всіми доступними способами старається його повернути до Гаїті.

SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holydays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс)

Postmaster: Send adress changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку $22.00, на 3 місяці $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Ультиматум сербам — з яким вислідом?

28-го червня 1914 року на вулиці столиці Боснії Сараєво сербський студент Прінчіп підскочив до відкритої карети, якою їхав наступник австро-угорського престолу архикнязь Франц Фердинанд з дружиною — і обоїх застрілив. Боснія належала тоді до австро-угорської монархії під скиптром Габсбурґів. Тодішня австрійська поліція і військова розвідка не мали великого труду перевірити, що атентат на архикнязя Франца Фердинанда був заплянований головним штабом сербської армії. Австрійський уряд поставив Сербії 24-годинний ультиматум — видати Австрії таких-то безпосередніх авторів змови, винуватців вбивства у Сараєво. Сербія, підтримана царською Росією, ультиматум відкинула — і це стало безпосередньою причиною вибуху Першої світової війни. (Справжньою причиною було суперництво Австро-Угорщини і Росії за впливи на Балканах та суперництво Англії і Німеччини за володіння на морях).

Історія не повторяється, але має свої паралелі. Від 22-ох місяців триває збройна аґресія Сербії проти Боснії в реакції на проголошення Боснією своєї державної незалежности, тобто виходу з федеративної Юґославії під верховодством Сербії. Впродовж тих 22-ох місяців частина населення Боснії — мусулмани — переживає пекло на землі. Сербські збройні сили окупували більшість території Боснії. Летовище в Сараєво стоїть під охороною міжнародного війська Об'єднаних Націй. Те міжнародне військо забезпечує єдиний сяк-так вільний шлях постачання харчів і ліків до Сараєва, яке безупинно стоїть під обстрілом сербських гармат, розсташованих на горбах поза містом. Оборонці міста, мусулмани, мають величезні людські втрати і знаходяться в безнадійній ситуації, бо Рада Безпеки Об'єднаних Націй з Америкою у проводі проголосила ембарґо на довіз зброї до Боснії, практично для тамошніх мусулман, і тільки деякі мусулманські держави перепачковують туди пальну зброю. Серби створили концентраційні табори для виарештованих цивільних в'язнів, де знущаються над в'язнями, сербські вояки, допускаються масового насилування жінок, сербські снайпери стріляють з криївок до чоловіків, жінок і дітей. Ситуація страшна тому, що численна сербська меншина у Боснії співпрацює із сербським військом, а третя національна група в Боснії — хорвати — тепер сприяють плянові поділу Боснії між Сербією і Хорватією, що грозить загином мусулман.

В суботу, 5-го лютого, сербське гарматне стрійло вдарило в білий день в торговельну крамницю у Сараєво, коли там саме було багато сірих людей. Згинуло 68 осіб, понад 200 поранені.

З ініціятиви Америки зібралася на надзвичайне засідання Рада Безпеки Об'єднаних Націй, президент Клінтон скликав теж власну Раду крайової безпеки та телефонічно розмовляв з головними членами НАТО і вкінці поставлено Сербії ультиматум з вимогою забрати геть свою артилерію з околиць Сараєво або наразитися на бомбардування тієї артилерії військовим летунством НАТО. Але Британія і Канада все ще противляться плянові інтервенції летунства, бо лякаються, що при такій операції можуть потерпіти їхні вояки у міжнародному війську. „Російський Гітлер", Владімір Жіріновський, який перебував у столиці Сербії Београді, де тріюмфально вітали його, заповів, що бомбардування сербських становищ „спричинить вибух третьої світової війни". Але хто її вестиме і проти кого?

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція.*

Петро Часто

В КОГО МІНІСТЕР КОЗИРЄВ ВКРАВ „КОЗИРНУ КАРТУ"?

Російська зовнішня політика, під впливом відповідних внутрішніх чинників, зіслизає вправо. Щоправда, тепер, вдивляючись у чергову „Росію в імлі", годі збагнути, чим відрізняється це „вправо" від „вліво". Комуністи і імперці цілком порозумілися, поборюючи демократів — кволу жменьку реформаторів, які не мали і вже ніколи не матимуть достатньої сили і впливу, однак які „в усьому винні", а найперше в тому, що штовхали психологічно скомунізовану Росію на чужий для неї, „жорстокий" шлях ринкової економіки й західньої демократії взагалі.

Крайньо ліві і крайньо праві поєдналися в „почутті справедливости": вони певні, що совєтський провід помилявся лише у практиці, однак не в ідеології, не у фундаментальній меті, і що майбутня Росія ту мету таки мусить осягнути, тобто заснувати досконалий державний механізм, який раз і назавжди гармоніює ділянку виробництва суспільних благ з ділянкою їх розподілу. Іншими словами, Росія так глибоко уражена комуністичною догмою, що вже ледве чи здатна збудувати здорове громадянське суспільство, в якому держава не підминала б під собою людську спільноту, економіку і політику. Вимагаючи „справедливого розподілу", російська маса не вірить у себе як у суму вільних індивідуальностей, знову й знову абсолютизує державу і відкриває шлях для поновного приходу „надлюдей", які на цей раз, мовляв, „покерують так, як треба".

Звідси слід виснувати, що жіріновщина виникла раніше, ніж сплив на поверхню В. Жіріновський. Його мізерний світоглядний і моральний формат й відверто фашистська демагогія якраз і засвідчують, що справа не в ньому як у певній особистості, а в глибинних загальнонаціональних явищах і процесах. Ті процеси в лятентному, непроявленому стані розвивалися задовго до виборів у Державну Думу і, певна річ, вирішальним чином впливали на політичну переорієнтацію офіційних урядових реформаторів, випробовуючи їхній незакорінений, невистраждений, кон'юнктурний демократизм.

До таких несправжніх демократів належить російський міністер закордонних справ Андрій Козирєв. Він загравав з жіріновщиною ще до заяви В. Жіріновського. Це дійсний феномен: ще внутрішня політика не змінилася, ще залишилася нібито реформаторською, а представники єльцинівського курсу за кордоном — тут, крім А. Козирєва, варто передусім назвати Владіміра Лукіна, недавнього амбасадора Росії у З'єднаних Стейтах, великодержавника і українофоба — випереджуючи події, круто повернули у політиці зовнішній.

Згадаймо сенсаційний день 14-го грудня 1992 року, коли А. Козирєв, виступаючи на стокгольмській сесії Конференції у питаннях безпеки і співробітництва в Европі, ні з того ні з сього звинуватив НАТО в антиросійських плянах, втручанні у внутрішні справи Юґославії, вимагав негайного скасування санкцій проти сербів. Буквально він сказав ось що: „Простір колишнього Совєтського Союзу — це постімперський простір, де Росії належить відстоювати свої інтереси з використанням усіх доступних засобів, в тому числі військових і економічних. Ми будемо твердо наполягати, щоб колишні республіки СССР негайно вступили в нову федерацію і про це йтиме жорстка мова".

Якби в той момент вибухнула бомба, вона здалася б дитячою забавкою у порівнянні зі заявою міністра. Американський державний секретар Ловренс Іглберґер вибіг із залі, вхопившись за серце, український міністер закордонних справ Анатолій Зленко побіг телефонувати до Президента Леоніда Кравчука. Естонський міністер, забравши слово відразу після А. Козирєва, гнівно засудив той „брутальний прояв великодержавного шовінізму".

Відомо, що сталося далі. Через сорок п'ять хвилин А. Козирєв визадкував з власної заяви в такий ось оригінальний спосіб: аби, бачте, остерегти світ, він оприлюднив наставлення антиєльцинівської, прокомуністичної і проімперської, опозиції в Росії. Тобто пожартував. Один шведський журналіст сказав, що не здивується, якщо той жарт скінчиться підняттям червоного прапора над російською амбасадою у Стокгольмі.

І Захід, який до цього часу нічого не тямить у „загадковій" російській ментальності, повірив А. Козиреву. Насправді ж було там щось зовсім інше. За ті сорок п'ять хвилин сили позаду міністерської спини смикнули за іншу ниточку: не розрахували, ще зарано!

(Закінчення на стор. 3)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про любов до життя

Може це і не добре називати патетично героєм людину, про яку сьогодні хочу писати. Але читаючи про її долю і силу волі, а передусім бажання жити і ще й творчо жити, мимоволі насувається слово геройство. Це не геройство получене з відвагою, не геройство у виїмковій життєвій ситуації і не геройство, що ставить людину в осередку уваги і пошанування цілого народу, а то й людства. Тут ми маємо до діла із звичайною, нікому невідомою людиною, що уміє перебороти усі величезні фізичні недомагання і витягнути з того знищеного життя, однак, щось корисне і гарне.

Не диво, що ця людина стала темою окремого репортажу у почитному щоденнику „Ню Йорк Таймс" і що хочеться й у нашому щоденнику про неї написати, щоб була прикладом для інших, а зокрема для тих, які терплять приковані недугою і інвалідською долею до ліжка і піддаються психічно їй та бажають якнайшвидше закінчити свої муки.

Юлія Траваляро, про яку мова, має тепер саме 59 років і від 26 років вона лежить у нюйоркській лікарні із спаралізованими руками і німа. Єдиний спосіб її порозуміння є тільки очима. Так лежить вона вже 26 років, ніхто її не відвідував, ніхто не хоче дивитися на її муку, а вона таки не піддається. Після шести років, коли вона була зовсім непритомна, вона почала реаґувати і тепер вона може порозуміватися при допомозі великої азбуки; її співрозмовець вказує на окремі літери, а коли попаде на цю, що їй потрібна, вона дає відповідний знак очима. Ба, щобільше, вона творить від 1988 року поезії на спеціяльному комп'ютері, який влаштували для неї і ці вірші сповнені життя і темпераменту, немов у людини, яка живе нормальним життям. І вона сміється, плаче без слів і звуку і відчуває те, що може відчувати жінка.

Уявіть собі — це жінка, яка була спортсменкою, мала чоловіка, завагітніла і уродила донечку, маючи 33 роки, та в три місяці пізніше фактично немов закінчила життя несподіваним паралічем. Але ні, вона не скінчила його і після шести років повернулася до нього якоюсь неправдоподібною силою волі та бажанням бути.

Коли її тепер поспитати, яким було її найбільше бажання впродовж цілковито мертвих перших років, то вона очима відповідає літера за літерою: „Бути знову людиною"...

І що скажуть на те усі ті постійно невдоволені „нарікайли", життєві песимісти, які кожну дрібничку переживають немов велику трагедію, які плачуть абичого і вважають, що життя „таке важке", що немає чого радуватися?

Чи не соромно всім отим, що нарікають на „Божу кару", коли ця „кара" далеко не така, як зустріла Юлію Траваляро. Де у них віра в палець Божий, який розумно кермує усім і дає життя та відбирає його тоді, коли вважає за відповідне?

Пишучи про долю цієї однієї людини, стає соромно, які ми всі невдячні і як не уміємо погодитися із судьбою, навіть як вона не дуже до нас ласкава. В таких випадках треба таки згадати Юлію і подумати, що навіть коли доля може бути дуже жорстока треба вміти показати особисте геройство, скромне, невидне, а таки геройство, яке викликане одним бажанням жити.

О-КА

Григорій Королишин

ПРИГАДАЙМО ОЛЬГУ БАСАРАБ

Ольга Басараб — жінка героїня!

Згадаймо 70-ліття смерти цієї героїні, яка згинула за волю України в Бриґідках — з 12-го на 13-те лютого 1924 року на допитах від жахливих тортур садиста, львівського комісара польської поліції Кайдана.

Ольга Басараб, член Української Військової Організації (УВО) виростала і гартувалася та набирала національної свідомости. Їй було лише 13 років як помер її батько, а через два роки померла і її мати. Молода дівчина залишилася сиротою, але не піддавалася суворій долі. Вже тоді виявила свій твердий характер, прагнення боротися проти лиха і перемагати. Продовжуючи науку, вона заробляла на прожиток лекціями, а також поринала у вир суспільно-громадської праці, працюючи над визволенням України.

Після закінчення інституту, Ольга виїхала до Відня, щоб студіювати у Торговельній академії і там стала членом Студентського Товариства „Січ", а згодом у 1914 році в Галичині заснувала першу жіночу чоту при відділі Українських Січових Стрільців.

Ще перед війною Ольга одружилася з студентом Львівської Політехніки, який опісля згинув у боях з ворогом. Коли у 1920 році на західніх землях України постала підпільна Українська Військова Організація (УВО), яка під проводом Євгена Коновальця продовжувала визвольну боротьбу, Ольга Басараб зразу стає в ряди борців.

Як смілива, карна і жертвенна членка уміла зберігати довірену їй таємницю. Ольга жила разом зі своєю подругою Стефанією Савицькою. 9-го лютого 1924 року до мешкання, де вони обидві жили, впала польська поліція і найшла дуже важливі записки. Їх обоїх арештовано, але Ольга заявила, що вона сама відповідає за те, що найдено в їхньому мешканні, то поліція Стефанію звільнила, а Ольгу посадили у в'язницю. Польська поліція хотіла конечно довідатися від Ольги про організаційну тайну, але вона нічого їм не сказала і нікого не зрадила. Поламали їй пальці і так жахливо побили, що її тіло від кости відставало, але Ольга не видала ні одного прізвища, не зрадила жодної таємниці.

І вночі 13-го лютого померла в страшних муках скатована у в'язниці. Перед смертю написала власною кров'ю на стіні камери слова: — „Умираю замучена — Пімстіть". Вороги поховали тіло героїні і сповістили, що вона повісилася. Але родина дослідила правду і влаштували мучениці величавий похорон, на якому були маси молоді та старшого громадянства. Ольга жертвувала своє молоде життя Україні. Коли ми сьогодні згадуємо її в 70-річчя від дня мученичої її смерти, то треба пригадати останні хвилини життя Ольги. А була це сіра, камінна камера, понура й холодна тюрма! Голгота бойовиків, місце катування і смерти. Чимало їх, цих тюрем було на нашій землі, де окупанти — сотні тисяч — вимордували найкращих наших людей, де стрічали вони з усміхом смерть в мурах в'язниць. Вимріяного сонця, красної весни — вони не бачили. Свіжий подих доходив тільки до їхніх душ і сердець, які горіли святими почуваннями палкої любови до великої ідеї!

Зима. Підземелля... У стухлій пітьмі льоху болі́є невисказаним болем душа, тліє остання іскра життя! Прохолода добирається до тіла... Вечірні тюремні сутінки закутали у свою пітьму постать ще молодої жінки! Іскристий, гострий погляд очей, приблідлі щоки, глибока задума, самі очі кажуть, що пройшла вона твердий шлях життя, сповнений злиднів, вічної боротьби, тяжкої і безоглядної — усе для щастя народу, для кращого завтра.

Історія життя Ольги Басараб, це твердий шлях визвольної боротьби нації! Воно не щадило їй терпінь, та й особистого щастя в неї теж не було: служба в підпіллі, в рядах визвольних революціонерів. Це була праця, яка давала їй насолоду життя, допомагала переносити особисті втрати: батька, матір і мужа. Гартувала її дух і тіло молодої жінки-бойовика. Ольга ставала неустрашимим революціонером, а визволення бачила у завзятій боротьбі з ворогом. У праці вона не знаходила спочинку і серед боротьби знайшла трагічний кінець, і так 9-го лютого знайшлася за гратами. Так, це була вона, Ольга Басараб — живий образ, святий символ духу української жінки. Це вона, зразок — воїн-революціонер у змаганні за волю нації, це вона приймає нелюдські катування. Це вона в судорогах страшного болю вмирає замучена!

Ні одним словом не зрадила Ольга Басараб тайни, ні одним рухом лиця не виявила психічного заломання, не задрижала її жіноча душа перед ворогом, а тіло витримало усякі знущання, які може помістити людська уява, які може примінити модерний терор XX сторіччя.

(Закінчення на стор. 3)

ПРАВЛЯЧІЙ КОАЛІЦІЇ ЯПОНІЇ вдалося досягнути компромісу і приняти рішення про нову систему оподаткування. Соціялістична партія, одна з найбільших в семипартійній коаліції, поступилася перед вимогою партнерів і прем'єр-міністра, згодившись запровадити частинне зменшення податків на виробників. В оприлюдненом рішенні лідерів партій говориться, що податки на виробників зменшаться на 55 біл. дол. Така втрата для бюджету і для соціяльних програм спочатку викликала протести з боку соціялістів. Тим часом експерти годяться в тім, що без зменшення податку на виробників не можна оздоровити економіку країни.

Божена Ольшанівська

КОМІСІЯ ДОСЛІДІВ ВЕЛИКОГО ГОЛОДУ УКРАЇНИ В АМЕРИКАНСЬКОМУ КОНҐРЕСІ

V.

Активісти переконували, улещували і обговорювали справу уже котрийсь раз і здавалося, що говорять до стіни. Одним із грубших маневрів урядовців підкомісії, до якої спрямовано голодовий законопроєкт, було виправдування, що на слухання законопроєкту немає часу, бо є важливіші справи, такі як, чи може Єрусалим бути столицею Ізраїля, чи ні.

Том Брус, високопоставлений урядовець Підкомісії міжнародних дій, робив усякі способи, щоб позбутися настирливих лаббістів. „Чому ви не візьмете найкращу книжку на тему голоду і не розповсюджуєте її?" Або, „Чи не ліпше вам дістатися на телевізійну програму, таку як '60 мінітс', і розповісти світові про вашу трагедію? Тоді вам не було б потрібно відвертати увагу конґресменів від важливіших справ".

Майк Вен Дузен, головний урядовець у Підкомісії для Европи і Середнього Сходу, казав: — „Ви, люди, працюєте першорядно. До нас приходить багато листів у справі Комісії, але хіба вам добре відомо, що в нас є проблема з Єрусалимом, і це забирає в нас всі дні на календарі, призначені на переслухання. Тому, на Голодову комісію у нас немає часу. Ви це розумієте, правда?" — Іншого разу він казав: „Ви вже багато навчилися і виробили собі практику. Я вас за це хвалю. Тепер, зі всім, що ви знаєте, чому б не відкласти тієї справи до наступного (99-го) Конґресу, на наступний рік? Тоді ви будете мати більше часу і голодовий законопроєкт пропхаєте без ніяких труднощів. Ви ж це розумієте?"

На ці реторичні питання, Ольшанівський водно стоїчно відповідав: „Законопроєкт мусить пройти тепер, під час 98-го Конґресу, цього року".

Конґресова обструкція

Активісти АГРУ дуже добре розуміли, що робиться із цим законопроєктом. Проти нього був спротив і вони наткнулися на мур. Чи ж можна було повірити, що Конґрес ЗСА не робить нічого іншого, лише розглядає, чи Єрусалим повинен бути столицею Ізраїля, чи ні? Чи ж лише на це платники податків створили конґресову підкомісію і її оплачують?

Але це не був час на дискусії чи докори. В них була лише одна ціль: довести голодовий законопроєкт до успішного кінця. Тому вони затискали зуби, вдавали що не розуміють образ і понижень, старалися поводитися дипломатично і далі натискали на переслухання законопроєкту. Але, в додатку до всієї неправдоподібности їхньої ситуації, час проходив блискавично, і якщо би слухання не відбулися швидко, 98-ий Конґрес перейшов би в історію, а надія українців на Комісію зів'яла би.

Останні спроби натиску на Конґрес

АГРУ без перерви і спочинку натискала на конґресменів Майку, Гамілтона і Фассела. Цілий рік, на заклик АГРУ, до них надходили тисячі підписів на петиціях. Постійно рікою надходили листи від окремих осіб. До АГРУ приєдналися ще й інші організації. Найзамітнішою з них був Український Народний Союз (УНС), який вислав ряд листів від його голови д-ра Івана Флиса до всіх конґресменів і сенаторів. УНС спонзорував ряд прийнять у Вашінґтоні, Д. К., на які були запрошені конґресмени, сенатори і їхні асистенти. На таких прийняттях була нагода особисто говорити і апелювати до них у справі Голодової комісії й інших українських справ.

Масові листи також вислано від Крайового Комітету для Відзначення Жертв Ґеноциду в Україні в 1932—33, з підписом голови д-ра Петра Стерча; від Українського Євангельського Об'єднання Північної Америки з підписом голови Володимира Багрія; від Українсько-Американських Ветеранів з підписом головного команданта Джо Бреґи; і від Гарвардського Інституту Українських студій з підписом Степана Хемича. Двадцять відділів АГРУ зорганізували масове писання листів із всіх стейтів, де проживають українці. До президента Реґена і спікера Палати Репрезентантів „Тип" О'Нілла вислано десятки тисяч поштових листівок із закликом про підтримку.

Щоб натиснути на Майку і Фассела (обидва із Фльориди), Ігор Ольшанівський і Володимир Боднар їздили в цій справі до українських громад на Фльориді. Вони побували у церквах, громадських установах, групах, із різними особами на обох побережжях Фльориди. Із делеґаціями українців вони відвідували місцеві бюра конґресменів. Це була ретельна праця, яка зайняла багато часу. Деякі українці помагали, але деякі відмовлялися від цього, тому що їхні діти є в університетах і вони боялися, що це їм пошкодить.

Щоб добитися до прихильної постави окремих конґресменів, АГРУ інформувало і стрічалося із ними. Вашінґтонські і місцеві конґресові бюра члени АГРУ відвідували двері в двері і переконували їх в потребі творення Голодової комісії. Переважно відповідь була: „Ми будемо за законопроєктом голосувати, коли він буде для цього переданий цілій Палаті, але самі ми не будемо робити нічого". Це розчаровувало, але і така обіцянка була щось варта.

Продовження буде.

Хроніка УРК Осередку в Норт Порті

Хоча флоридське тепле сонечко цього року не світить нам, як попередніх років, помимо всього у нас багато гостей-вакаційників, які втікли з півночі від великих морозів та сніговиць. А як є гості, то в нашому Осередку автоматично пожвавлюється життя та діяльність, бо і гості хочуть пописатися своєю активністю, а ми сеньйори також хочемо показати і свою діяльність перед ними.

20-го листопада 1993 року наша громада соборно і достойно вшанувала жертви Великого голоду 1932/33 років штучно зорганізованим московсько-комуністичним режимом. Молитвою та жалібною програмою віддали ми глибокий поклін нашим Братам і Сестрам, які загинули жорстокою смертю.

Цей жалібний День Скорботи і Пам'яти був зорганізований Координаційним комітетом, який очолював д-р Павло Турула і до якого входили усі українські організації Норт Порту і околиці. Програмою, яка була наскрізь жалібна, проводив голова осередку Роман Шраменко, а головну доповідь виголосив гість з України письменник Євген Сверстюк. В підготовці цієї програми брали участь: Марія Наваринська, Ярослав Костишин, д-р Євген Стецьків, Богдан Ващинський, Омелян Граб та інші представники громади.

23-го листопада м. р. в осередку влаштовано літературний вечір письменника Є. Сверстюка, де, крім нього, участь брали — поетеса Ганна Червінь і Галина Король. Вечір відбувся на дуже високому рівні й залишив нам багато роздумувань про сучасну духовість України.

В дружній та родинній атмосфері 25-го листопада відсвяткували ми День Подяки, який в нас завжди є дуже урочистим та багатолюдним.

Почесним гостем на цьому святі був Є. Сверстюк, якого представив Р. Шраменко і попросив його до слова. Колишній політв'язень і дисидент Є. Сверстюк в щиродружній розмові розказав присутнім про події в Україні, а зокрема про культурно-духові процеси, які зараз проходять в Україні.

Окремо треба згадати, що в листопаді відбулася цікава доповідь проф. Петра Худоменського, українця з Москви. Прелегент доповідав про життя і діяльність українців в Москві, зокрема про українську організацію „Славутич", навколо якої проходить організоване життя української громади в Москві.

1-го грудня відбулися в осередку ширші інформативні сходини членів та запрошених гостей, якими проводив Р. Шраменко. Крім суто організаційних справ, які були на денному порядку, відбулась доповідь Богдана Ващинського про потребу побудови дому для старших українських громадян. Тема ця є дуже важною для наших місцевих людей, як і для інших українців в Америці і тому в дальшому вона буде активізуватися. В цій справі діє тимчасовий ініціятивний комітет, до якого входять Б. Ващинський, Іван Тащук і Р. Шраменко.

8-го грудня відбувся гостинний літературний вечір поетеси і письменниці Світлани Кузьменко з Торонто. Вечором проводила культурно-освітня референтка осередку Галина Паньків (Ганна Черінь). Читала твори поетеси Галина Король і сама авторка.

Храмове свято осередку (наш патрон апостол Андрій) відбулося 12-го грудня при великій кількості наших громадян і гостей. Під час святочного обіду промовляв гість з України д-р Сергій Білокінь, якого представив і вітав голова Управи осередку Р. Шраменко. Дослідник історичних наук, д-р Білокінь насвітлив в своїй доповіді справу Українських Церков в Україні, зокрема поділ в Українській Православній Церкві.

15-го грудня влаштовано Андріївський вечір на весело, який підготовила і зорганізувала дуже вміло імпрезова референтка Міра Повх. На цьому вечорі попописувалися наші „артисти" своїми здібностями, а прихильна численно зібрана публіка реагувала гучними оплесками. Участь у вечорі брали: Г. Паньків, М. Повх, Ліда Белендюк, Люся Арвін, Микола Андрушко, В. Магас, подружжя Тащуки, Семенюки, Панькови і Королі.

17-го грудня в осередку відбувся зорганізований спільно з Товариством Гуманітарної Допомоги Україні різдвяний базар, який відвідали багато неукраїнців і своїх.

Заходом Українсько-Американських Ветеранів, при співпраці з УРК Осередком, 26-го грудня відбулася зустріч з полковником Українських Збройних Сил Сергієм Мокринцем, який перебуває в Америці на стажуванні у Вор коледжі. Зустрічі проводили Р. Шраменко і Йосип Лисогір, яка також придбала деякі фонди для утримання родин українських старшин, що перебувають тут на перевишколах в Америці.

Полк. С. Мокринець виявився висококваліфікованим українським старшиною і знавцем багатьох ділянок української державобудівництва, зокрема української армії.

Концертом Олега Марцинківського, кобзаря з України, 29-го грудня, а тоді 31-го грудня новорічною забавою закінчено 1993 рік, що був в нашім осередку дуже плідний та активний.

Лідія Белендюк

Закон про голокост і ґеноцид не пройшов крізь нюджерзьку леґіслятуру

Закон про вивчення голокосту і ґеноцидів в школах Ню Джерзі не пройшов крізь нюджерзьку леґіслятуру тому, що його не подано до голосування в стейтовому сенаті під час його кінцевої сесії 10-го січня 1994 року. Велике зацікавлення і настирлива акція знизу віддзеркалила сантимент і опінію нюджерських громадян українського походження і це затримало голосування, а вкінці спричинило упадок законопроєкту, який був виключний і односторонній, та про який дуже старалася група спеціяльних зацікавлень.

Божена Ольшанівська, голова АНЧЕЙН, дуже гостро скритикувала членів Комісії голокосту, які підтримували цей законопроєкт за їхні „принизливі і шкідливі" заяви в пресі. У листах до редакторів часописів і до обох губернаторів (Флоріо і Вітман) вона писала: „...Ці їхні виступи є історично невірні, нелогічні, і — найгірше — морально нестерпні. Якщо дійсно вони таке говорили, було б найкраще, коли б вони зрезиґнували, або були усунені з членства у Комісії голокосту". В листах до губернаторів вона писала: „Ми протестуємо проти таких слів, і думаємо, що особи з такими упередженнями не повинні бути членами комісій, кошти яких покриваються із публічних фондів". Джан Гендерсон, від нюджерської асоціяції шкільних рад, сказав, що цей законопроєкт є не тільки невідповідно написаний, але й додатки мали великий вплив на те, що проєкт перепав.

Законопроєкт ч. А-2780, в якому вимагається, щоб учителі середніх шкіл вчили про жидівський голокост та камбоджський і вірменський ґеноциди представлено асамблеї в вересні 1993 року і його прийнято голосами 67 проти 1; його головним спонсором був спікер асамблеї Герабед Гайтаян (р, повіт Воррен). Коли законопроєкт прийшов до сенату на голосування, сенатор Роналд Райс (д, Ессекс), на просьбу українців, вніс поправку, яку прийнято голосами 27 до 0; поправка додала штучний голод в Україні у 1932—33 роках, під час якого загинуло 7 до 10 мільйонів людей. Друга поправка внесена сенатором Ренді Корманом (р, Миддлсекс), прийнята голосами 28 до 0, додала вбивство трьох мільйонів поляків-християн під час нацистського терору.

Тому, що в сенаті зроблено додатки, законопроєкт мусів вернутися до асамблеї на потвердження його з новими додатками; щоби законопроєкт став законом, потрібно одобрення того самого тексту двома палатами леґіслятури. З цієї нагоди скористали оригінальні спонзори — Гайтанян і Дерман, які були проти поправок і на тому етапі зняли їх, вони тим привернули законопроєкт до його оригінальної форми. В цей спосіб знову змінений текст законопроєкту (вже без додатків), мусів знову повернутися до сенату на одобрення.

Тому, що кінчалася 205-та сесія леґіслятури і останній день засідань випав на 10-го січня та був призначений виключно для розгляду губернаторських вето, Доналд Дифранческо (р. Юніон), президент сенату, не поставив ґеноцидного законопроєкту під голосування і він вигас.

Володимир Боднар

Їх розстріляли за любов до України

Суспільно-громадський діяч і довголітній активіст в Українському Народному Союзі, Іван Машталір з Міннеаполісу, дістав від своїх приятелів з України достовірні дані про своїх односельчан, яких комуністи за приналежність до Організації Українських Націоналістів арештували й в тернопільській тюрмі розстріляли.

Вже в 1940 році НКВД арештувало Петра Голіята і Данила Вовчука, яких зрадив їх мешканець Старого Міста. Цей тип передав Петрові Голіятові кріс, мовляв, треба готуватися до збройної боротьби з комуністичним окупантом. Цей повірив у слова свого односельчанина, сховав кріса в стріху, а коли прийшли до нього НКВД, негайно запитали, де він сховав кріс. П. Голіята і Д. Вовчука НКВД запроторили до тернопільської тюрми і на закритому процесі оба були засуджені на кару смерти й оба були розстріляні в цій тюрмі.

У 1941 році на донос свого конфідента, який „був членом ОУН" НКВД арештувало в Старому Місті таких хлопців: Дмитра Гусака, Дмитра Кормелюка, Дмитра Жибака, Стефана Гороха, Миколу Зорика, Миколу Метельського, Олексу Гусака, Богдана Залуцького, Івана Кальваровського, Ізидора Пекарського, Петра Гороха, Володимира Гороха й Василя Садовського.

На судову розправу, НКВД привезло з військових касарень зі Запоріжжя Стефана Машталіра, Івана Коника, Осипа Рахілецького і Михайла Голіята. Їм усім на таємному судовому вироку присудив енкаведівський прокурор кару смерти. Усіх вище згаданих хлопців розстріляли в тернопільській тюрмі.

Вони віддали своє молоде життя за любов до свого народу й своєї улюбленої України, для якої хотіли жити й за яку мріяли воювати. Але новий московський окупант був безоглядним до патріотів України.

Вічна їм пам'ять!

Р. Голіят

ОФІЦІЙНІ ЧИННИКИ Уряду президента Билла Клінтона заявили, що **Уряд ЗСА вирішив визнати Македонію**, невелику республіку, що постала після розпаду Югославії. Причиною такого довгого відкладення справи визнання цієї слав'янської країни була її назва, до якої Греціля мала застереження. Одначе минулого літа Організація Об'єднаних Націй прийняла Македонію в члени під назвою колишня Югославська Республіка Македонія, то й інші европейські держави почали мати досить грецької опозиції. У грудні минулого року шість европейських країн визнало Македонію, відкриваючи цим шлях до визнання також і ішим країнам, серед них Америці.

Пригадаймо...

(Закінчення зі стор. 2)

Ольга була спокійна, зрівноважена. Вона була щаслива тим, що могла віддати борг Батьківщині. Як втілення вічної волі, жертовности, зрівноважена, вона з тихою погордою глядила на дочасних зайдів! Не вимовили затиснені з болю уста Ольги бажаної відповіді, хоч кати до крови шарпали її — крутили в'язи, ламали кості, встромлювали за нігті шпильки!

І на цю хвилину не щез, не зник з лиця її твердий, крицевий образ: замучену, скатовану, скривавлену — залишили її саму.

В камері стало тихо... тихо... Ольга лежала на твердій долівці. Повіяло холодом смерти. Ще хвилина і має відійти життя, віддане так по-геройськи! Смерть виходить із закутків камери, розгортає свої ледяні крила, витягає свої костисті руки, поволі гасить фізичні болі, затискає в судорогах пальці рук, видирає Україні дорогу жертву!

Пригаслі очі прощають замкнений у в'язниці світ, являється візія тієї божественної, прекрасної країни з її замученим народом, бачить візію розпуки розкритих могил для мільйонів, бачить мільйони рук, що благають милосердя, бачить світ нещасний народ гнаний звірською боротьбою на життя і смерть, бачить згарища, руїни, чує як жаліється незкраїм морем пролитих сліз народ, бачить нову тьму ночі, нову тюрму. Її душа була сповита тяжкими думками про край свій занапащений. Чорним роєм, роєм кружляють, не дають заснути... Глядить у дапечінь ночі, посилає останній прощальний привіт друзям!

Друзі! Ідея, за яку віддаю життя є так могутня, велика, що для неї раз вмирати є замало!

Лежала тихо, непорушно: наближалось мариво смерти... Шептало... їй — вмираєш, чуєш — ніколи не бачитимеш очима живої людини землі своєї, народу свого, не задрижить твоє серце Ольго, що Україна буде в огні і крові, з полум'ям гніву й ненависти до ворога, що глумиться над дітьми народу твого, з мільйонами українських сердець не вдарить твоє серце — Ольго — тоді, коли народ твій стане рвати тяжкі кайдани неволі.

Холодні крила сильніше огортали постать Ольги.

І знову з чорних стін камери, мов білий янгол у кривавому колі з'явився образ святої України! Ольга бачила її. О, це ти моя нене! Я бачу тебе очима душі своєї, я бачу тебе оповито німбом безсмертя, я чую твій голос.

В кого...

(Закінчення зі стор. 2)

Що це не був жарт і не була „шляхетна осторога" — свідчить самоочевидний, протягом усього останнього року, процес „поправлення" президента Боріса Єльцина і його оточення. Власне, він настільки поправив, що на сьогоднішній день вже й не має свого оточення — воно цілковито розчинилося в жиріновщині. Особливо після її перемоги у груднєвих виборах. То був рік шаленого тиску на Україну — пропагандивного, економічного, дипломатичного. Московський телевізійний центр Останкіно у своїх щоденних трансляціях на Україну тільки те й робив, що дискредитував українську політику, українського Президента і саму ідею української державної незалежности. Протиукраїнський шантаж з „несплаченими" енергоносіями підтверджував висловлену А. Козирєвим у Стокгольмі „ідею" присилування колишніх совєтських республік до „нової федерації".

Очевидно, що Україна є головною жертвою російського зазіхання на „увесь постімперський простір". Поки її не поставили на коліна в питанні ядерного роззброєння, російська дипломатія не могла ще скинути обернену до Заходу маску демократизації. Йшла гра на контрастах: всі добрі, лише Україна вперта і недобра. Коли в кінці минулого року український парлямент, ратифікувавши Старт-1, висунув цілий ряд застережень, А. Козирєв, в дусі того свого стокгольмського „жарту", запевнив, що „Україні не вдасться схитрувати". Та ще не встигло висохнути чорнило на підписаній в Москві 14-го січня цього року тристоронній українсько-російсько-американській угоді, як міністер А. Козирєв в інтерв'ю для московського агентства ІТАР-ТАСС потрактував договір у цілком протилежний спосіб, ніж це зробили українські державні провідники: серцевину угоди — гарантії безпеки для України — А. Козирєв назвав „неважливими, стандартними". Щодо компенсації за ядерний вміст ракет, то тут А. Козирєв відступив не лише від духу договору, але й від його букви, заявивши, нібито „не йдеться ні про додаткові виплати з боку Росії, ні про часткове списання боргів України".

А ще через декілька днів після 14-го січня А. Козирєв у своєму виступі на московській нараді з питань „нової" зовнішньої російської політики вже остаточно скинув маску: „Ми повинні зберегти російську військову присутність в усьому постімперському просторі. Ми не повинні залишати райони, які віками були сферами російських інтересів. І не треба боятися цих слів".

Бачите — вже не треба, як тоді, у Стокгольмі, боятися цих слів! Залишається додати, що ця остання заява А. Козирєва збігається, як за формою, так і за змістом, із закликами „скрайнього Жиріновського". Ні, Жиріновський вже не є скрайній, якщо міністер закордонних справ серед білого дня краде від нього політичні „козирі".

У глибокому смутку
повідомляємо приятелів і знайомих,
що дня 19-го січня 1994 року
упокоївся в Бозі, на 60-му році життя

бл. п.
д-р психології
ТАРАС ГНАТЧУК

член управи Українсько-Американських Ветеранів в Мишиґен станиця ч. 101, Фонду Допомоги Україні, Лицарів Колюмба, та багато інших громадських організацій.

ПОХОРОН відбувся дня 22-го січня 1994 року з церкви св. Йосафата у Воррен, Миш. на цвинтар „Воскресіння" в Мт. Клеменс, Миш.

Всім тим, що в який-небудь спосіб причинилися до звеличання пам'яти покійного, щире спасибі!

Залишив дорогих йому:

доньку — ЛАРИСУ
сина — МАРКІЯНА
брата — ВСЕВОЛОДА з дружиною ХРИСТИНОЮ
племінника — МИРОНА з дружиною МАРТОЮ
племінницю — ОКСАНУ з мужем ЯРОСЛАВОМ ВАНЬОМ
і дальшу родину в Канаді та Україні.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ
нашої дорогої і незабутньої СЕСТРИ, ТЕТИ, ШВАҐЕРКИ І БРАТОВОЇ, яка відійшла на Вічну Ватру 10-го липня 1993 р. в Клівленді, Огайо,
пл. сен. керівництва

бл. п.
маґістер філософії
АННИ-НУСІ МРИЦ-САТУРСЬКОЇ

висловлюємо найсердечнішу

ПОДЯКУ

всім тим, хто особисто, телефонічно чи листовно висловив нам співчуття і старався облегшити смуток.

Наша щира подяка належиться о. Стефанові Зарічному пароховї церкви свв. ап. Петра і Павла в Клівленді за уділення покійній Тайни Єлеопомазання, за відправлення Панахиди, за релігійно-зворушливі слова виголошені в церкві під час похоронної Служби Божої.

Сердечно дякуємо о. Михайлові Михликові з Балтімор Мериленд, за похоронні відправи і прощальні слова у Вашінґтоні, Д.К.

Дякуємо дякові Дмитрові Гнатюкові за спів під час похоронних відправ в Клівленді і синові отця — студентові теології в Римі Валеріянові Михликові у Вашінґтоні.

В похоронному заведенні покійна Нуся була в пластовому однострою, в домовині був тризуб і українські квіти. Домовину прикрашував вінок від сестер і брата, а синьо-жовті кошики квітів від родини Галущинських, Надозірних, Гуків і Паславських. Кошик квітів був від Роми Максимович з родиною. Наша щира подяка Пластовій Станиці за вінок котрий символізував пластовий привіт „СКОБ". Пластові сеніори були в пластових одностроях і відспівали Панахиду і „Ніч вже йде..." Прощала від Пластової Станиці пл. сен. Люба Боднар, від Куреня „Ті, що греблі рвуть" пл. сен. Ліда Базарко і від 33-го Відділу СУА в Клівленді голова Оля Демянчук і грудку рідної землі з могили патронки Лесі Українки з Києва вложили до домовини Оля Демянчук і Ірена Кашубинська.

Домовину несли до церкви родина, пластові друзі і приятелі.

Тризна відбулася в церковній залі, яку приготовили Єва і Іван Оліярі і їм і всім тим, що зложили солодке наша найсердечніша подяка. На тризні промовляли пл. сен. М. Грушкевич, інж. Р. Грабець, інж. І. Фур і сестра М. Гук, котра передала життєпис Нусі, а сестрінка А. Надозірна подякувала всім за участь в похоронних відправах.

Покійну Нусю на Вічний спочинок в каплиці у Вашінґтоні прощала від громади в Балтиморі Раїса Зелінська, від СУА Анна Самутин, від родини сестра Ліля Шав'як, в коротких словах з великим жалем сказала про Нусю, що залишила нас сестер і брата і відійшла у краще життя, а сестрінок Андрій Чорнодольський з'ясував працю Нусі, котра заложила Пластову Станицю в Балтиморі.

Від щирого серця дякуємо сестрінкам Ареті Надозірній і Христі Гук, що в тяжких наших хвилинах старалися улегшити нам біль і смуток і за постійну поміч.

Висловлюємо щиро подяку інж. Василеві Хміляковї за приготування на компютері в українській мові посмертних карток.

По пластовому дякуємо пл. сен. Ліді Гук, членці ОТК, за написання до наказу в День пластуна на Вовчій Тропі в Іст-Четтемі про покійну пл. сен. керівництва Нусю Мриц-Сатурську, як пластову дівчину і комендантку багатьох таборів і секретарці Станиці в Клівленді пл. сен. Любі Боднар за написання теплої згадки до наказу на День Пластуна на Писаному Камені в Клівленді.

Учасники свята відспівали в пам'ять пластової виховниці пластову таборову пісню.

Прохаємо вибачення, якщо ми когось поминули і не згадали імен.

Похоронному заведенню Колодій-Собчик складаємо щиру подяку за взірцеве переведення похорону, за перші щирі поради і поміч.

Наша щира подяка за ласкаві пожертви на Святі Літургії і на інші цілі.

Просимо Всевишнього ласк для кожного з вас.

Залишилися у глибокому смутку:

сестри — ДАРІЯ ЧОРНОДОЛЬСЬКА
— ЛІЛЯ ШАВ'ЯК
— МИРОСЛАВА ГУК
— ІРЕНА ПІК
брат — РОМАН МРИЦ

ПОЖЕРТВИ НА ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ
зложили:

М. Антонів, М. Антонів, Л. Білинська, С. Волчук, А. Гук, М. Гук, Х. Гук, Ю.Л. Гуки, Т.Е. Долгі, А.С. Долгі, Й.А. Добрянські, К. Дуда, І. Кінґері, М. Ковалисько, О.М. Коропецькі, Г. Кузьмінська, Р. Максимович, Б.Д. Мозілі, Е.І. Оліярі, О.Р. Папежій, Л. Пежанська, І. Пік, А.В. Надозірні, І. Пришляк, А.А. Северини, М. Тхір, С.О. Трубеґи, І. Фур, А. Хмілевська, Д. Чорнодольська, Л. Я. Шав'яки, І.А. Шепіси, 33-ій Відділ СУА в Клівленді.

НА ФОНД ДРОТА

75 дол. — І. Гладка;
по 50 дол. — М.М. Грушкевичі, В. М. Кавки, Л. Я. Музички, Л. Пежанська;
по 30 дол. — М. Р. Кассараби, Я.Я. Крishталовичі;
по 25 дол. — М.Голіян, Д. Комарянська, О. І. Руденські, О. Топорович, Д. В. Федорів, О.В. Хміляки;
по 20 дол. — О. Бережницька, Л.В. Боднарі, Д.Войтина, М. З. Голубці, М.Б. Ковчі, Г. Кузьмінська, А. Ю. Полянські, М.І. Федьків;
по 10 дол. — О.М. Коропецькі, М. Луцишин, Л. Мудра.

НА ПЛАСТ В УКРАЇНІ

по 100 дол. — З. Галяревич, М.Ю. Оришкевичі;
50 дол. — М.А. Галяревичі;
20 дол. — С. Цегельська;
10 дол. — М. О. Кальби.

НА ПЛАСТОВІ ВИДАННЯ

по 100 дол. — М. Ю. Галущинські, М.Р. Грабці, П.Ю. Гуки, М.М. Пібері, А.В. Надозірні, М. Б. Футеї;
по 50 дол. — Л.В. Базарки, М. Гук, З. Комарянська, І.М. Паславські, І. Пік, Д. Чорнодольська, Л.А. Чорнодольські, Л. Я. Шав'яки;
30 дол. — О.О. Кравс;
по 25 дол. — А. І. Захарій, М. Надозірна, Н.Н. Шустк;
по 20 дол. — С.В. Василюки, А. Колодій, М. Кравс, М. Лиско.

НА ФОНД ДОПОМОГИ ДІТЯМ І МОЛОДІ — ЖЕРТВАМ ЧОРНОБИЛЯ

по 100 дол. — Д. Я. Виннеків, Н.Р. Мриці, О.М.В. Шиприкевичі, 33-ій Відділ СУА в Клівленді, Огайо;
50 дол. — В.Ф. Моллс;
по 25 дол. — Л.О. Пенцаки, М.С. Скробачі, М.Р. Уляновичі;
по 20 дол. — Д. Я. Говиковичі, Р. Зелінська, О. М. Коропецькі, О. Савчак, А. Самутин, Т.Ф. Трачі, С. Хома;
по 10 дол. — І. Букоємська, С.Волчук, О. Врублівський, М.Я. Сидорі, І. Шкарупа.

НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

50 дол. — Т.Б. Осадци.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ПАТРІЯРХАТУ

30 дол. — Г. Годованець.

НА „ПИСАНИЙ КАМІНЬ" в КЛІВЛЕНДІ

20 дол. — М.М. Гірняки.

Разом $3,395

ЩОБ НАЛЕЖНО ПІДКРЕСЛИТИ одужання домашньої автомобільної індустрії, Форд у середу, 9-го лютого, повідомив, що прибутки компанії в 1993 році були найбільшими досі, бо 2.5 біл. дол. На думку аналітиків це пов'язане в першу чергу з добрими моделями авт фірми Форд та зворотом покупців до домашніх виробів.

В Україні

КИЇВ. — Тут 9-го лютого закінчилася зустріч української та російської робочих груп з метою визначення механізмів виконання тристоронньої українсько-американсько -російської заяви про зменшення ядерних озброєнь. Російську делегацію очолює амбасадор Росії в Україні Юрій Дубінін, українську — віцепрем'єр-міністер з питань військово-промислового комплексу та конверсії Валерій Шмаров. Останній сказав, що це чергова фаза переговорів і для остаточного вирішення питання потрібна буде ще одна зустріч.

ЛЬВІВ. — Тут на летовищі 8-го лютого відбулася зустріч керівників области з президентом Вірменії Левоном Тер'Петросяном. Прямуючи до Великобританії, президент Вірменії зупинився на летовищі у Львові, де відбулася годинна розмова зі Степаном Давимукою, Миколою Горинем та віцепрем'єр'-міністром України Володимиром Дем'яновим. Журналістів на зустріч не запросили. Л. Тер-Петросян зустрівся також з представниками Вірменського товариства у Львові. Після короткої розмови президент Вірменії вилетів до Лондону.

ТЕРНОПІЛЬ. — Голова Народного Руху України Вячеслав Чорновіл офіційно зареєстрований кандидатом на народного депутата України від Подільської виборчої округи ч. 357 в Тернополі. Його суперниками є голова правління Ліги Підприємців Тернопільщини Олександер Лайпа, президент фірми „Громада ЛТД" Павло Данченко інші керівники акціонерних товариств, комерційних фірм та малих підприємств. На Тернопільщині також кандидує заступник голови тернопільського відділу УРП Віктор Тимош, а від УКРП — голова обласної організації консервативних республіканців Ярослава Кметь. Від ДПУ — старший слідчий з особливо важливих справ Управління внутрішніх справ Тернопільщини Орест Зварич. Висувається на кандидата і голова *обласної організації* Всенародного Руху України Надія Плющ.

ОДЕСА. — Чорноморська транспортна прокуратура і Чорноморське управління внутрішніх справ розглянули заяви про зловживання службовим становищем директора акціонерно-транспортового підприємства „Бласко" ЧМП щодо розкрадення грошей та матеріяльних цінностей. Як заявив заступник південно-транспортового прокурора В. Серафимов, вказані в заявах зловживання не підтверджено. Кримінальної справи проти Попова та інших осіб не буде через відсутність у їхіх діях ознак злочину. Президент судноплавного концерну „Бласко-ЧМП" Павло Кудюкін, автомобіль якого під час повернення з Києва перекинувся на автостраді Київ-Одеса після лікування повернувся з лікарні і приступив до праці. Він уже зареєстрований як кандидат на депутата Верховної Ради України від виборчої округи ч. 300 Суворовського району Одеси.

ДНІПРОПЕТРОВСЬКЕ. — Працівники Управління внутрішніх справ Кривого Рогу розкрили групу сімох злочинців, які викрадали автомобілі не лише у Кривому Розі, а й у Дніпропетровському, Марганці, Орджонікідзе та Жовтих Водах. Представники центру громадських зв'язків УВС области Віктор Конюхов повідомив, що крадежі здійснювалися на замовлення і за відповідну платню. Вкрадені авта розбирали і деталі з них вживали на ремонт авт замовників.

КИЇВ. — П'ятий з'їзд Партії Відродження України ухвалив передвиборчу платформу, в основу якої покладено вимоги демократизації та ринкового формування суспільства і змін політичної влади. З'їзд ухвалив заяву про небезпеку зриву виборів. Керівник партії Володимир Філенко серед імовірних союзників у виборах бачить партії та організації центристського спрямування, а також вважає за необхідне співпрацювати з недавно створеним Міжрегіональним бльоком реформ Кучми-Гриньова як з центристською силою, що об'єктивно працює за ринкові реформи і прогрес у суспільстві.

РІДКІСНИЙ ВИПАДОК СТАВСЯ в Пунта-дель-Есте, Уругвай, де тепер проходить тенісовий чоловічий турнір за грошові винагороди в сумі 25,000 дол. Під час поєдинку австрійця Горста Скоффа з аргентинцем Ґастоном Ельтлісом суддя в одній з ігор, коли рахунок був уже 30-15 на користь Г. Скоффа і коли австрієць виграв ще одну точку, проголосив зовсім інший вислід — 40-15 на користь Г. Ельтліса. Г. Скофф відмовився грати далі, помилку судді визнав і аргентинський спортовець, однак це не допомогло. Головний суддя, прибувши на корт для з'ясування конфлікту, вжив сакраментальну фразу: „Суддя завжди має рацію".

ШАНОВНІ БАТЬКИ! ДБАЙТЕ, ЩОБ ВАШІ ДІТИ НЕ ЗАБУЛИ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ! ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ „ВЕСЕЛКА", ВІН ДОПОМОЖЕ ВАМ!

ПОВІДОМЛЕННЯ Адміністрації „Свободи"

ПОВІДОМЛЯЄМО ВСІ ОРГАНІЗАЦІЇ І ПООДИНОКІ ОСОБИ,

ЩО АДМІНІСТРАЦІЯ НЕ БУДЕ ПОМІЩУВАТИ ЖОДНИХ ОГОЛОШЕНЬ
якщо попередні рахунки
НЕ БУДУТЬ ВИРІВНЯНІ

Окремих листів у тій справі не будеться відписувати.

ВСІ РАХУНКИ МУСЯТЬ БУТИ ЗАПЛАЧЕНІ ДО 15 ДНІВ ВІД ДНЯ ПОЯВИ.